

noviska žalobců tato částka není nájemným a právním důvodem, z něhož tento nárok uplatňují proti žalované, není nájemní smlouva, nýbrž jednak okolnost, že žalovaná obdržela prý od žalobců o 2.600 Kč více, než jí jako nájemné příslušelo (bezdůvodné obohacení), jednak zásady vyplývající z ustanovení § 1431 a násl. obč. zák. o placení toho, co není dluhováno, ve spojení s předpisem § 20 (3) zákona o ochraně nájemníků. Podle toho nejde o spor zakládající se na nájemní smlouvě a ustanovení smlouvy o soudní příslušnosti nepřichází proto vůbec v úvahu.

Čís. 7426.

V otázce nezbytnosti výměnku ve smyslu § 330 ex. ř. jest vzítí v úvahu nejen případnou nemajetnost dlužníkovu, nýbrž i jeho schopnost výdělečnou, tuto nejen po stránce subjektivní, nýbrž i objektivní, v tom směru, zda dlužník může či mohl by svou výdělečnou schopnost využítkovati, kdyby chtěl.

(Rozh. ze dne 21. října 1927, R I 591/27)

Vymáhajícímu věřiteli byla usnesením ze dne 13. března 1925 k vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce zabavením a vnuceným zřízením nadzástavního práva a usnesením ze dne 25. dubna 1925 poznámka vykonatelnosti při onom zástavním právu. Návrh dlužníka, by exekuce povolená oněmi usneseními byla obmezena co do své právní účinnosti tím, že pro dlužníka musí zůstatí volným ročních 4.000 Kč, soud první stolice zamítl. Rekursní soud obmezil exekuci povolenou řečenými usneseními tak, že dlužníku musí zůstatí volným úhrnný roční požitek 3700 Kč jeho denních dávek.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

V otázce nezbytnosti výměnku ve smyslu § 330 ex. ř. jest ovšem vzítí v úvahu nejen dlužníkovu nemajetnost, nýbrž i jeho schopnost výdělečnou, leč tuto nejen po stránce subjektivní, nýbrž i objektivní, tedy i v tom směru, zda dlužník může či mohl by svou výdělečnou schopnost využítkovati, kdyby chtěl. Není-li tedy, jak slyšení důvěrníci potvrdili, a okresní ústřední ústav pro bezplatné zprostředkování práce a služby sdělil, možno při dnešních poměrech umístiti starce, rozeného v roce 1868, ani při hospodářství, tím méně tedy jinde, je jeho fysická způsobilost k výdělečné práci toho času bezvýznamná. Ani jinak nejsou vývody stěžovatelovy s to, by vyvrátily správnost napadeného usnesení rekursního soudu. Otázku, zda a v jaké míře jest výměnek dlužníka pro něho nezbytným, dlužno posuzovati podle poměrů a okolností, jaké toho času v určitém případě tu skutečně jsou, nikoli jaké by se mohly

vyskytnouti, kdyby byl, jako v tomto případě, povinný neuzavřel s Marií J-ovou, trhovou smlouvu ohledně domu č. p. 26 v D. a nepřenechal jí místnosti v domě k provozování hostinské živnosti, ač se podle smlouvy Marie J-ová, provdaná I-ová, zavázala přenechat povinnému místnosti, jichž jest třeba k provozování hostinské živnosti, když o tom, zda se to vše snad stalo jednáním odporovatelným, odpůří spor nebyl proveden. Případně také zdůraznil již rekursní soud, že pro tuto věc jest lhostejno, zda přenechání provozu hostinské živnosti Marii J-ové, provdané I-ové, odpovídá živnostenskému řádu. Není ničím doloženo tvrzení stěžovatelky, že pozdější úmluva, podle níž dlužník přenechal místnosti k provozování hostinské živnosti Marii J-ové provdané I-ové, je toliko předstírána, naopak vychází opak toho z okolnosti dosvědčené D-em, že tento od 1. května 1924 až do konce roku 1925 přímo od Marie J-ové, provdané I-ové, měl hostinec pachtován, jakož i z přípisu četnictva z 28. prosince 1926, podle něhož povinný pomáhá jen Marii I-ové při hostinské živnosti, patrně za stravu. Dále ničím nedoložila dovolatelka tvrzení, že I-ová poskytuje povinnému za přenechání hostinské koncese celé živobytí a že mu dokonce ještě za jeho činnost při provozu hostinských prací platí. Naopak Marie J-ová provd. I-ová udala, byvši slyšena, že povinnému nic za to neplatí.

Čís. 7427.

Císařský patent ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák.

Právo služebnosti jízdy v cizím lese nelze vydržeti ani tehdy, jde-li o polní služebnost určenou pohodlnějším a prospěšnějším užívání hospodářského pozemku, nikoliv ku pronášení plodů lesní půdy. Také jízdní cesta může býti půdou věnovanou lesní kultuře, což lze zjistiti spolehlivým způsobem pouze na základě posudku znalce z oboru lesnictví.

(Rozh. ze dne 21. října 1927, R I 862/27.)

Žalobě o zjištění, že žalovaným nepřísluší služebnost jízdy po pozemku žalobců čkat. 579/3 les ve prospěch pozemků žalovaných čkat. 579/2 a 581/2 a že žalovaní jsou povinni zdržeti se výkonu jízdy po pozemku čkat. 579/3, procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. Důvody: V napadeném nyní rozsudku zjišťuje soud první stolice, že les, jenž byl dříve na pozemcích č. kat. 570/1 a 579/3, nesahal přímo až k hranicím pozemků č. kat. 579/1 a 579/2, nýbrž že tam byla volná část v šíři 2 až 3 metrů travou porostlá, po níž žalovaní přes 30 let jezdili, že les ten byl v letech 1922 a 1923 úplně vykácen, že půda jeho byla změněna na role a ona volná část rozorána, takže zanikla. Toto zjištění prvního soudu stačí k spolehlivému úsudku, že tato volná část, o níž právě v tomto sporu běží, nemůže býti pokládána za les ani za